

Debat sobre autogestió sota l'eclipsi de la lluna

La Fàbrica de Somnis, Els Fumats, Dies d'agost i La Clota debaten sobre autogestió en la tercera sessió de cinema a la fresca de CineClota

Alla Sadrova intervenint al debat de divendres. Amb ella, Sara Blázquez, Adrià Gutiérrez, Irene Gil i Arnau Musach | Josep Comajoan

L'Espai Col·lectiu La Clota de Vic va tancar divendres la segona edició de CineClota, el cicle de cinema a la fresca que ha fet durant el mes de juliol. Ho feia amb una sessió de cine-debat sobre experiències actuals d'autogestió. S'hi van projectar diversos vídeos, algunes de les mateixes experiències convidades, que van donar peu al debat entre projecció i projecció. Al debat, a part del públic assistent, hi estaven convidades expressament tres experiències d'autogestió: Els Fumats, associació cultural que busca enfortir el teixit social i la identitat del barri del Poble Nou de Barcelona a través d'iniciatives socioculturals; Dies d'agost, cooperativa de comunicació sense ànim de lucre i que té entre els seus projectes l'edició de Setembre, i La Fàbrica de Somnis, també de Vic, i que es defineix com un espai polivalent destinat a l'activitat física, artística, creativa i cultural. La sessió, de més de dues hores, es va allargar fins passada la mitjanit, a la llum -o no- de l'eclipsi de lluna que hi havia just en aquells moments, i va comptar també amb la participació dels amfitrions, l'Espai Col·lectiu La Clota.

Es va debatre sobre l'autogestió d'espais, de com finançar-se, de com comunicar-se i de com es prenen les decisions, i també hi van dir la seva La Clota, que es troben en ple debat intern sobre el seu funcionament i com des de l'autogestió encaren el futur d'aquest espai recuperat del sector de les Adoberies, a tocar del riu Méder. Amb la moderació d'Irene Gil, programadora de CineClota, van intervenir en nom de les experiències d'autogestió Sara Blázquez (Dies d'agost),

Adrià Gutiérrez (La Fàbrica de Somnis), Alla Shadrova (Els Fumats) i Arnau Musach (La Clota). Blázquez va destacar en les seves intervencions com des de Dies d'agost es du a la pràctica l'autogestió en el treball, i com això també afecta positivament en la preservació de la línia editorial d'un mitjà com Setembre. Gutiérrez va explicar el funcionament de La Fàbrica de Somnis, i com es protegeixen de possibles afectacions externes a partir d'un funcionament estrictament assembleari. Alla Shadrova va posar en valor el funcionament com a associació, que ha permès vertebrar el grup de treball veïnal nascut el 2014 precisament a partir del rodatge d'un documental sobre la gentrificació del barri. I finalment des de la Clota van prendre nota de tot allò que va anar sorgint en el debat alhora que explicaven el projecte a totes aquelles persones que hi ateraven per primer cop. Un projecte de recuperació d'un espai abandonat i que han convertit en un focus de dinamització i creació cultural.

Adrià Gutiérrez, de la Fàbrica de Somnis, en un moment del debat, acompanyat de Sara Blázquez, Alla Shadrova i Irene Gil Foto: Josep Comajoan

Un espai, això sí, el de la Clota, amb propietari. De fet, dos. Un que no ho veu amb tants mals ulls, i un altre que se'l considera un espai «ocupat». De fet, a la reflexió sobre els espais, sobre la fina línia que a vegades distingeix un espai públic d'un espai privat, s'hi va arribar després de la projecció d'un documental sobre Can Batlló, al barri barceloní de Sants. De quan els interessos privats dominen tant sobre els interessos públics i es perd la noció del que és públic. D'entre les experiències que es van explicar a l'acte de divendres, Alla Shadrova explicava com al Poblenou hi ha els horts urbans de l'Ajuntament i set d'ocupats, i com les dinàmiques de funcionament, començant per la gestió horitzontal o vertical, són tan diferents entre uns i altres.

En la mateixa línia que Can Batlló va propiciar el debat sobre els espais, un documental sobre Can Masdéu ho va fer sobre la presa de decisions. De com es gestionen les assemblees, i de com va recordar Sara Blázquez, a vegades més enllà dels rols formals, n'hi ha d'informals, rols de poder

que també s'han de saber gestionar. També en entorns assemblearis on presumptament no haurien d'existir aquestes disfuncions. Des de la Clota es va introduir, i no va ser l'únic moment de la nit, el concepte de «caos» dintre d'un ordre, i Arnau Musach va deixar anar un primer toc de gràcia a l'Ajuntament de Vic, que no els té en compte en l'imaginari dels espais culturals de la ciutat, tot i estar programant de forma contínua des de ja fa un temps.

Sobre comunicació es van deixar entreveure dues opcions. Una, defensada per Adrià Gutiérrez, de la Fàbrica de Somnis, reticent a obrir molt l'entitat a través de les xarxes socials. Més a favor de poder comunicar els projectes ho estaven la Clota i Dies d'agost. «El que estem fent avui aquí és una xarxa social, també és comunicació, ens fem créixer les unes a les altres i ens donem visibilitat», va verbalitzar-ho Sara Blázquez, que va afegir: «Quan expliques el que fas, també dones sentit al que fas». La sostenibilitat dels projectes, cap dels quals busca el lucre; les bondats o no d'un posicionament polític en un espai obert com per exemple el de la Clota, o la implicació amb l'entorn, en el seu cas amb un «veïnat invisible, però que va apareixent a poc a poc», començant per la dona que hi va a donar menjar als gats, van ser altres apunts d'una nit que havia començat amb un sopar de verdures d'estiu i va continuar amb una selecció musical a càrrec de DJ Manguesson.

Sara Blázquez en un moment del cine-debat a la Clota Foto: Josep Comajoan

La de divendres era la tercera sessió de cinema a la fresa de CineClota, que aquest estiu repetia després d'estrenar-se l'any passat. En les dues primeres sessions s'hi havia projectat els documentals *Ajoblanco: crònica en rojo y negro*, de David Fernández de Castro, sobre aquesta històrica publicació llibertària protagonista de l'anomenada transició espanyola, i *Economia col·lectiva*, d'Eulàlia Comas, sobre l'expropiació i la gestió obrera del 80% de les indústries i serveis a Catalunya entre 1936 i 1939. «Entre tant de caos, al final el vídeo ha funcionat i s'ha sentit bé, i veig gent que repeteix, i a mi m'emociona molt», va acabar replant-ho Irene Gil, programadora del CineClota. La lluna, a aquelles altures, ja només la tapava una tímida teranyina de núvols.

